

[Undervisningsministeren.]

var igen inde på spørgsmålet om forskningens vilkår i tilfælde af udlevering. Jeg vil gerne sige, at jeg allerede før citerede — men jeg kan godt gøre det en gang til — professor Helgasons ord derom. Jeg ved godt, at professor Helgason ikke er den eneste, der kan svare, men han er nu leder af Den arnamagnæanske Stiftelse og står altså helt centralt i dette. Jeg har citeret professorens bemærkning om, at det er forkert, når sagen undertiden er blevet fremstillet, som om al beskæftigelse med islandsk litteratur skulle være udelukket, hvis håndskrifterne afleveres. I øvrigt kan jeg henvise til, at jeg netop svarede bl. a. det ærede medlem hr. Dupont, at blandt de ting, vi nu måtte i gang med, var også — det husker jeg at jeg sagde direkte — forhandlinger med de videnskabsmænd, der arbejder med disse ting, og jeg tror endda, jeg vendte tilbage til det i mit svar til det ærede medlem hr. Thestrup. Det er altså sagt 3 gange, så jeg synes ikke, det ærede medlem havde behovet at efterlyse svaret en gang til.

Det ærede medlem spurgte, om vi var frit stillet. Også det svarede jeg på før, og der er vel grænser for, hvor meget vi på denne tid af eftermiddagen skal drøfte det i detaljer. Jeg vil gerne først henvise til, hvad jeg sagde før, for det kommer jo i Folketingsstidende. Jeg kender nemlig det ærede medlem fra mange debatter, og jeg tror ikke, jeg vil foretrække to formuleringer. Jeg sagde ganske enkelt før, hvad der skulle siges om den ting; det står jeg ved, og det står i tidenden.

Men så vil jeg gerne føje til, at der i traktatens artikel 6 står, at de kontraherende parter er enige om, at den trufne ordning skal anerkendes som en fuldstændig og endelig afgørelse angående denne overgivelse, og selvfølgelig er det Danmark, der bestemmer indholdet af gaven — derom kan der ikke diskuteres. Men det indgår altså som et led i en sammenhæng med en traktat, hvor man er enig om at opnå det, som jeg tror vældig mange både i denne sal og ude i befolkningen gerne vil opnå, nemlig at denne gave kommer til at danne en fuldstændig og endelig afgørelse — og så kunne det måske tænkes, at den part, det fuldstændigt og endeligt skal afgøres

med, også måtte have en mulighed for og et krav på at komme ind i billedet, når tingene skal fastlægges.

Når det ærede medlem hr. Poul Møller i øvrigt spørger, om det ikke er det danske folketing, der skal afgøre sagen, kan jeg ikke lade være med at bemærke, at det har det danske folketing gjort én gang med overvældende flertal. Jeg tror, at det ærede medlem — og jeg går ikke nogen for nær ved at sige det — er den i denne sal, der bedst ved, hvorfor vi skal til at vedtage det en gang til.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var også inde på spørgsmålet om forhandlinger med videnskabsmændene. Jeg kan sige, at rent tidsmæssigt — det ved det ærede medlem også — havde jeg intet valg, hvis vi, hvad jeg mener var rigtigt, det ærede medlem var også inde på det — skulle fremsætte dette forslag hurtigt, for at man ikke simpelt hen skulle vente en rutine- eller formfremstættelse, men i høj grad en realitetsbehandling, omend en fremsættelse, der direkte fulgte af den tidligere behandling. Hvis det skulle ske nogenlunde hurtigt, og hvis det ikke skulle sinkes på en måde, så man kunne sige, at nu fik vi igen for lidt tid, måtte jeg foretrække at fremsætte det med det samme, og det har det ærede medlem heller ikke kritiseret, tværtimod. Men så ved det ærede medlem også, at mine personlige tidsmæssige muligheder for forhandling, når man tager regeringsudnævnelsen i betragtning, var beskedne.

Jeg vil dog gerne sige, at jeg fik en henvendelse fra den arnamagnæanske komité's formand om et møde i ministeriet før første behandling. Dette brev besvarede jeg med et brev samme dag, og nogle få dage efter havde vi en forhandling i undervisningsministeriet. Der var enighed om, som det fremgik af de presseudtalelser, der faldt bagefter, hvor begge parter var til stede — altså både komiteens ledelse og jeg — at vi ikke i enkeltheder på det tidspunkt ønskede at offentliggøre; hvad der var drøftet i komiteen, og komiteen sagde udtrykkelig, at man senere over for udvalget ville komme med sine synspunkter, hvad jeg synes var rigtigt og kun kunne bestyrke komiteen i, men i øvrigt selvfølgelig med den tilføjelse, at det var noget, jeg ingen indflydelse havde på; jeg syntes, de både skulle og burde gøre det